

**Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich**

Warszawa, dnia 4 marca 2026 r.

Sygn. akt KR II R 63/25

DECYZJA NR KR II R 63/25

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji

Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2026 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącą gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 o powierzchni 102 m² (KW) oraz odmawiającej ustanowienia tegoż prawa do gruntu o powierzchni 265 m² działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32

z udziałem stron: Mi: S W reprezentowanego przez F m.st. W, S P reprezentowanego przez F m.st. W A K, K Z K, E M: S, K M, B 4

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r., poz. 1691, dalej: k.p.a.),

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania rozpoznawczego

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2025 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącą gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 o powierzchni 102 m² (KW _____) oraz odmawiającej ustanowienia tegoż prawa do gruntu o powierzchni 265 m² działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2025 r., Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2025 r., Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013, doręczone członkom Społecznej Rady w dniu 31 grudnia 2025 r.

Zawiadomieniem z dnia 10 grudnia 2026 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienie zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 22 grudnia 2025 r.

Zawiadomieniem z dnia 4 lutego 2026 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Jednocześnie pouczone strony, że powyższe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 4 lutego 2026 r.

Pismem z dnia 8 stycznia 2025 r. pełnomocnik A _____, K _____, K _____, K _____, K _____ i M _____, B _____, M _____, _____ wniósł o:

1. zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie do czasu wydania przez odpowiedni skład Naczelnego Sądu Administracyjnego rozstrzygnięcia w przedmiocie zagadnienie prawnego przedstawionego postanowieniem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 października 2025 r. r., sygn. I SA/Wa 2470/24, o następującej treści: *"Czy nabywcy roszczeń wynikających z art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279, ze zm.) przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 592) w sprawie o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu?"*
2. na podstawie art. 29 § 1 pkt 5 w zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji o umorzenie postępowania rozpoznawczego; względnie
3. na podstawie art. 29 § 1 pkt 1 zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji wnoszę o utrzymanie w mocy decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 względnie
4. na podstawie art. 29 § 1 pkt 4 zw. z art. 38 § 1 Ustawy o Komisji stwierdzenie wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 z naruszaniem prawa z uwagi na wywołanie skutków, o których mowa w art. 2 pkt 4 Ustawy o Komisji.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2026 roku Komisja postanowiła odmówić zawieszenia toczącego się przed Komisją postępowania rozpoznawczego KR II R 63/25 w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 r.

Pismem z dnia 27 lutego 2026 r. stanowisko w przedmiotowej sprawie wyraziła Społeczna Rada przy Komisji. W opinii nr 9/2026 Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Przedmiot rozstrzygnięcia Komisji

Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr

44/GK/DW/2013 zmieniła decyzję ww. organu z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, dotyczącą gruntu nieruchomości warszawskiej przy ul. Stanisława Augusta 30, ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego w udziale 72/80 do działki nr ew. 35/2 z obrębu 3-05-32 () oraz odmawiającą ustanowienia tegoż prawa do gruntu działki nr ew. 2 z obrębu 3-05-32.

Komisja prowadzi odrębne postępowanie rozpoznawcze w zakresie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 prowadzone pod sygn. akt KR II R 62/25, które zostanie rozpoznane odrębnym rozstrzygnięciem.

2. Opis nieruchomości

Działka nr ew. 35/2 wchodzi w skład dawnej nieruchomości hipotecznej ozn. nr hip. 1416-Praga dz. nr 8. Działka nr ew. 35/2 ma powierzchnię 102 m², jest zabudowana boksami garażowymi, oznaczona jest w księdze wieczystej jako Bi - inne treny zabudowane. W skład dawnej nieruchomości hipotecznej wchodzi ponadto dz. ew. nr 37, pow. 250 m², zabudowana budynkiem mieszkalnym, w budynku tym sprzedano 9 lokali; działka ew. nr 36, pow. 262 m², niezabudowana; działka ew. nr 2, część o pow. 265 m².

W dacie wydania przedmiotowej decyzji reprivatyzacyjnej, nieruchomość objęta była miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rejonu ul. Grochowskiej na odcinku od ul. Lubelskiej do ul. Kaleńskiej i Modrzewiowej, zatwierdzonym uchwałą nr 143/VIII/99 Rady Gminy Warszawa-Centrum ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego nr 59 w dniu 12 lipca 1999 r. W miejscowym planie zagospodarowania nieruchomość przeznaczona była pod utrzymanie i rozwój funkcji mieszkalnictwa wielorodzinnego oraz usług nieuciążliwych MU-12.

Obecnie nieruchomość objęta jest miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego rejonu Ronda Wiatraczna – część I (Uchwała nr XCIV/2413/2014 Rady Miasta Stołecznego Warszawy z 6 listopada 2014 r.). W miejscowym planie zagospodarowania nieruchomość oznaczona jest symbolem – C1.2 U (MW) przeznaczona usługi z zabudową wielorodzinną.

Aktualnie dla nieruchomości działki nr ew. 35/2 prowadzona jest księga wieczysta nr W dziale II księgi wieczystej prawo własności ujawnione jest na rzecz M ; , W

3. Pierwotny właściciel nieruchomości

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U.

nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski) tytuł własności nieruchomości działki oznaczonej nr 8 o powierzchni 896,90 m² przysługiwał Z... i F... i małż. O... i w częściach równych niepodzielnie na mocy aktu kupna z dnia 4 czerwca 1937 r. (zaświadczenie Sądu Grodzkiego w Warszawie Nr 228/48 z dnia 5 października 1948 roku).

Z dniem 21 listopada 1945 r., grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszedł na własność Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin - na własność Skarbu Państwa. Z dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość stała się własnością Dzielnicy - Gminy Warszawa Praga Półd., zgodnie z decyzjami Wojewody Warszawskiego nr 19612 z dnia 2 marca 1992 r., nr 22830 z dnia 16 kwietnia 1992 r. nr 22829 z dnia 16 kwietnia 1992 r., oraz nr 24151 z dnia 7 maja 1992 r.

Minister Administracji i Cyfryzacji decyzją z 23 listopada 2012 r. nr 481 odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr 22829 z 16 kwietnia 1990 r. oraz decyzją z 23 listopada 2012 r. odmówił stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Warszawskiego nr 22830. Decyzją z 7 listopada 2012 r. nr 459, Minister stwierdził nieważność decyzji Wojewody Warszawskiego nr 19612 z 2 marca 1992 r. w części dotyczącej budynku posadowionego na działce nr 37 z wyłączeniem lokali 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 12, 15, 16 i lokalu użytkowego.

4. Objęcie gruntu nieruchomości w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy

Objęcie przez gminę m. st. Warszawa przedmiotowej nieruchomości nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy nr 20. Termin do składania wniosków upływał więc z dniem 16 lutego 1949 r.

5. Wniosek dekretowy

W dniu 30 grudnia 1948 r. Z... O... i P... i O... i złożyli do Zarządu Miejskiego w m. st. Warszawie wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do gruntu położonego w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30, stanowiącej działkę gruntu nr 8 pow. 896,90 m² z nieruchomości hipotecznej nr hip. 416 Praga. Wniosek został opłacony.

6. Następstwo prawne

a) Następstwo prawne po właścicielach hipotecznych.

Spadek po P... : O... i zmarłym 10 maja 1951 r. nabyli żona Z... i O... a w 1/4 części, oraz dzieci J... i D... a, T... O... , H... R... i, J... O... i

Zi Z po 3/20 części każde z nich, z wyłączeniem udziału spadkodawcy w majątku objętym w chwili jego śmierci ustawową wspólnością małżeńską, które nabyły dzieci. (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z 3 stycznia 1996 r. sygn. akt I Ns 560/65).

Spadek po Z O zmarłej 21 stycznia 1951 r. nabyli dzieci: J D T O, H R J O i Z Z po 1/5 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po T O zmarłym 4 listopada 1979 r. nabyli żona Z O, dzieci: K O, I W po 1/3 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po J O zmarłym 27 sierpnia 1992 r. nabyli dzieci: P D O i M C po 1/2 części każde z nich (postanowienie j.w.).

Spadek po J D: zmarłej 16 czerwca 1970 r. nabyli mąż E D w 4/8 części oraz rodzeństwo T O, H i R J C i Z Z po 1/8 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z 25 marca 1972 r. sygn. akt I Ns II 46/72).

Spadek po H R: zmarłej 22 maja 1992 r. nabyli dzieci: W R, M A R i B: M R L po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa z 28 lipca 1992 r. sygn. akt I Ns 1079/92).

Spadek po Z O: zmarłej 1 czerwca 2004 r. nabyły córki I M W i K: M O po połowie (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi z 16 września 2004 r. sygn. akt I Ns 986/04).

Spadek po Z: zmarłej 3 marca 1923 r. nabyli mąż T Zi i dzieci: A M L oraz G T Z i po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe z 17 czerwca 2010 r. sygn. akt I Ns 1453/09).

Spadek po E D: zmarłym 31 grudnia 1984 r. nabył S P z dobrodziejstwem inwentarza (postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z 8.06.1999 r. sygn. akt II Ns 1037/98).

b) Następstwo prawne po beneficjentce decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013.

Spadek po A M K: zmarłej 11 października 2018 r. odziedziczyli matka A C M oraz ojciec K Z K (APD Rep. A 618/2019 z 18 stycznia 2019 r.).

Spadek po A C M : zmarłej 31 października 2021 r. nabyli dzieci: E i M i S : K M , B i M : po 1/3 części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego w Węgrowie z 25 sierpnia 2022 r. sygn. akt I Ns 220/22).

7. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej

Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie decyzją z 3 grudnia 1953 r. nr ST/TN-15s/116/53, odmówiło ustanowienia prawa własności czasowej do gruntu.

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej utrzymało ww. orzeczenie decyzją z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54.

8. Decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie stwierdzająca nieważność orzeczenia PRN

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie (dalej SKO w Warszawie) decyzją z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/Go/01 stwierdziło nieważność decyzji Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z 3 grudnia 1953 r. nr PRN ST/TN-15s/116/53 oraz decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54, z wyłączeniem 10 sprzedanych lokali i gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste.

SKO w Warszawie decyzją z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13 stwierdziło nieważność własnej decyzji z 28 listopada 2001 r. KOC/924/Go/1.

SKO w Warszawie przy ponownym rozpoznaniu sprawy, decyzją z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15 uchyliło własną decyzję z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13 i stwierdziło, że decyzja z 28 listopada 2001 r. KOC/924/GO/01 została wydana z naruszeniem prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (dalej WSA w Warszawie) wyrokiem z 10 marca 2016 r. sygn. akt I SA/Wa 2196/15 oddalił skargę na decyzję SKO w Warszawie z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15.

WSA w Warszawie wyrokiem z 16 września 2016 r. I SA/Wa 2196/15 uchyliło swój wyrok z 10 marca 2016 r. I Sa/Wa 2196/15 i stwierdził nieważność decyzji SKO w Warszawie z 30 września 2015 r. KOC/1608/Go/15 oraz decyzji SKO w Warszawie z 20 lutego 2015 r. KOC/6561/Go/13.

Po stwierdzeniu przez WSA w Warszawie nieważności orzeczeń SKO w Warszawie, sprawa ponownie toczy się przed SKO w Warszawie pod numerem KOC 15/GO/17.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2020 r. postępowanie zostało zawieszone na podstawie art. 98 § 1 k.p.a.

Obecnie w obrocie prawnym pozostaje decyzja SKO w Warszawie z 28 listopada 2001 r. nr KOC/924/Go/01 stwierdzająca nieważność dwóch decyzji: z 3 grudnia 1953 r. nr PRN ST/TN-15s/116/53 oraz Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z 10 marca 1954 r. nr MT-824-1/54.

9. Sprzedaż roszczeń przed decyzją reprivatyzacyjną

Umową z 23 grudnia 2010 r. akt notarialny Rep. A 13973/2010 T. Z., A. L., G. Z., K. O. I. W., P. O. M. C. i-R. W. R., B. R. L., M. R. sprzedali A. K. całe przysługujące każdemu z nich prawa i obowiązki wynikające z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 172/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 36, w tym wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego.

Umową z 27 sierpnia 2011 r. akt notarialny Rep. A 5686/2011 K. O. I. W. M. R. i, W. R. i sprzedali A. K. całe przysługujące każdemu z nich prawa wynikające z decyzji z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 37 (udział 0,2962) oraz całe przysługujące każdemu z nich udziały wynoszące łącznie 0,1234 we współwłasności budynku posadowionego na działce nr 37 oraz wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczące całej nieruchomości oznaczonej dawnym numerem 1416-Praga nr 8 składającej się obecnie z działek nr 37, nr 36, nr 35, nr 2 za cenę zł.

Umową z 7 września 2011 r. akt notarialny Rep. A 5913/2011 A. L., T. Z. G. Z. M. C. R. F. O. B. R. L. sprzedali A. K. całe przysługujące każdemu z nich prawa wynikające z decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 10 maja 2006 r. nr 171/GK/DW/2006 r. o ustanowieniu użytkowania do gruntu działki nr 37 (udział 0,2962) oraz całe przysługujące każdemu z nich udziały wynoszące łącznie 0,1728 we współwłasności budynku posadowionego na działce nr 37 oraz wszelkie roszczenia z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczące całej nieruchomości oznaczonej dawnym numerem 1416-Praga nr 8 składającej się obecnie z działek nr 37, nr 36, nr 35, nr 2 za cenę zł.

10. Postępowanie reprivatyzacyjne

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 ustanowił

prawo użytkowania wieczystego udziału wynoszącego 72/80 gruntu zabudowanego o pow. 102 m² położonego przy ul. Stanisława Augusta 30, dz. ew. nr 35/2 w obrębie 3-05-32, ... , na rzecz A. K. i jednocześnie odmówił ustanowienia tego prawa do gruntu o pow. 265 m² stanowiącego część dz. ew. nr 2 znajdującego się w liniach rozgraniczających ul. Terespolskiej.

Przedmiotowa decyzja nie została wykonana poprzez zawarcie aktu notarialnego.

11. Sprzedaż roszczeń po decyzji reprivatyzacyjnej

W dniu 25 kwietnia 2012 r., Rep. A Nr 4042/2012 r. A. K. zawarł umowę sprzedaży praw i roszczeń oraz umowę sprzedaży udziałów we współwłasności budynku stanowiącego odrębną własność dot. nieruchomości przy ul. Stanisława Augusta 30.

Z § 6 aktu notarialnego wynika, że „A. K. i sprzedał A. K.”

- a) połowę z przysługujących mu praw wynikających z ostatecznej Decyzji nr 49/GK/DW/2012 wydanej 30 stycznia 2012 roku” (...)
- b) udział w wysokości 1481/10000 części we wspólności budynku mieszkalnego posadowionego na gruncie oznaczonym jako działka nr 37 (...)
- c) połowę z przysługujących mu praw wynikających z ostatecznej Decyzji nr 48/GK/DW/2012 wydanej 30 stycznia 2012 roku (...)
- d) połowę z przysługujących mu praw wynikających z ostatecznej Decyzji nr 50/GK/DW/2012 wydanej 30 stycznia 2012 roku (...)
- e) połowę z przysługujących mu roszczeń wynikających z art. 7 dekretu warszawskiego dotyczących całej nieruchomości oznaczonej numerem hipotecznym 1416-Praga dz. Nr 8 składającej się obecnie z zabudowanej budynkiem mieszkalnym działki ewidencyjnej nr 37 (...), niezabudowanej działki ewidencyjnej nr 36 (...), zabudowanej boksami garażowymi części o pow. 102 m² działki ewidencyjnej nr 35/2 oraz części o powierzchni 265 m² dz. ew. nr 2 (..) , w tym również wszelkich roszczeń odszkodowawczych
- f) połowę z przysługujących mu roszczeń w stosunku do osób trzecich za bezumowne korzystanie z nieruchomości.”

12. Decyzja zmieniająca w trybie art. 155 k.p.a.

Wniosek z 17 stycznia 2013 r. o zmianę decyzji w trybie art. 155 k.p.a. złożył r.pr. A.

S. , pełnomocnik A. K. oraz A. M. K. Wniósł o zmianę m.in. decyzji nr 50/GK/DW/2012 r. z uwzględnieniem iż następcami prawnymi dawnych

właścicieli nieruchomości warszawskiej 1416-Praga dz.8 są S. P. jako następcą po E. D. w części 8/80, A. K. w części 36/80 oraz A. M. K. w części 36/80.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 12 lutego 2013 r., nr 44/GK/DW/2013 zmienił ostateczną decyzję z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012, poprzez ustanowienie użytkowania wieczystego działki ew. nr 35/2 na rzecz A. K. -kiego w udziale 36/80 i Anny Kowalczyk w udziale 36/80.

Organ zmienił za zgodą stron pkt I, ww. decyzji nadając mu brzmienie:

„1. Ustanowić na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do zabudowanego gruntu położonego w Warszawie przy ul. Stanisława Augusta 30 o pow. 102 m², oznaczonego w ewidencji gruntów jako działka nr 35/2 w obrębie 3-05-32 na rzecz:

- A. K. - w udziale 36/80
- A. M. K. w udziale 36/80

2. Pozostałe punkty decyzji Prezydenta miasta stołecznego Warszawy Nr 50/GK/DW/2012 z dnia 30.01.2012 r. pozostawić bez zmian.”

13. Stan prawny po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej

Decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy z 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniająca decyzję reprivatyzacyjną z 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. W dziale II księgi wieczystej nr prowadzonej dla działki nr 35/2 prawo własności ujawnione jest na rzecz M. S. W.

14. Sprawa przed Sądem Okręgowym w Warszawie o zobowiązanie do złożenia zastępczego oświadczenia woli

Przed Sądem Okręgowym w Warszawie zawisła sprawa z powództwa A. K. K. Z. K., E. M. S. K. M., B. a M. przeciwko M. S. W. zobowiązanie do złożenia zastępczego oświadczenia woli sygn. akt I C 430/23. Postępowanie dotyczy decyzji reprivatyzacyjnej nr 50/GK/DW/2012 i zmieniającej ją decyzji 44/GK/DW/2013.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2025 r. Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. do czasu zakończenia niniejszego postępowania przed Komisją.

15. Wniosek Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy o wszczęcie postępowania rozpoznawczego i wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji reprivatyzacyjnej

Dyrektor Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy zwrócił się pismem z 28 września 2022 r. do Komisji o wszczęcie postępowania zmierzającego do wyeliminowania z obrotu prawnego decyzji Prezydenta m. st. Warszawy nr 50/GK/DW/2012 z 30 stycznia 2012 r. oraz nr 44/GK/DW/2013 z 12 lutego 2013 r. wskazując, iż Skarb Państwa został pominięty w ww. decyzji jako strona postępowania jako spadkobierca E. i D. Ponadto wskazano, że nie można wywodzić statusu strony postępowania dekretowego z okoliczności nabycia praw i roszczeń przed decyzją, zaś sprzedaż roszczeń po wydaniu decyzji nie może stanowić podstawy do zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a.

Ponadto Dyrektor Biura Spraw Dekretowych Urzędu m.st. Warszawy pismem z 27 stycznia 2023 r. zwrócił się o wszczęcie postępowań, w zakresie dwóch kolejnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczący ul. Stanisława Augusta 30, nieobjętych niniejszym postępowaniem, wskazując na decyzję nr 49/GK/DW/2012 z 30 stycznia 2013 r. zmienioną decyzją nr 46/GK/DW/2013 z 12 lutego 2013 r.

16. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego (KR II R 63/25) oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 10/25), w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawa rozstrzygnięcia

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych. Stosownie do treści art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeśli

decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Z kolei zgodnie z treścią art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. Organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty. Obiektywne zaistnienie jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. i ustalenie tej wady przez organ rodzi obowiązek stwierdzenia nieważności decyzji. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządnego państwa.

Z treści art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96a-96n, art. 114-122h, art. 127-144 i art. 156 § 2 tej ustawy.

Jak wynika z powyższego ograniczenie wynikające z treści art. 156 § 2 k.p.a. nie dotyczy postępowań przed Komisją, dlatego też Komisji nie ogranicza 10 letni termin do stwierdzenia nieważności decyzji.

2. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a.

Przedmiotem niniejszej sprawy jest decyzja z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 r. wydana na podstawie art. 155 k.p.a. Zgodnie z jego treścią, decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

„Z wykładni gramatycznej przepisu art. 155 wynika, że organ administracji publicznej

może uchylić lub zmienić decyzję ostateczną, jeżeli spełnione są łącznie następujące przesłanki:

- 1) strona wyraziła zgodę na zmianę lub uchylenie decyzji,
- 2) przepisy szczególne nie sprzeciwiają się zmianie lub uchyleniu takiej decyzji,
- 3) za uchyleniem lub zmianą decyzji przemawiają interes społeczny lub słuszny interes strony.” (A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. IX, Warszawa 2026, art. 155).

Mając na uwadze treść i wykładnię instytucji zawartej w tym przepisie należy zatem przyjąć, że jedynym przedmiotem tego postępowania jest tylko ustalenie przesłanek zmiany lub uchylenia dotychczasowej decyzji ostatecznej, bowiem przemawia za tym treść przepisu art. 154 § 2 k.p.a., który zgodnie z art. 155 k.p.a. stosuje się odpowiednio (A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, *Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego*, LEX/el. 2025, art. 155).

Powyższe zostało również potwierdzone w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, gdzie ugruntowany jest pogląd, że postępowanie w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej art. 155 k.p.a. jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym, którego istotą jest jedynie ustalenie, czy zachodzą przesłanki uchylenia lub zmiany takiej decyzji ze względu na interes społeczny i słuszny interes strony i czy ewentualnemu uchyleniu lub zmianie nie sprzeciwiają się przepisy szczególne (tak wyroki NSA z 13.12.1996 r., sygn. akt III SA 1207/95, LEX nr 27431; wyrok NSA z 6.03.2025 r. sygn. akt III OSK 7192/21, CBOSA; wyrok NSA z dnia 10.04.2025 r., sygn. akt II GSK 2079/21, CBOSA; wyrok NSA z dnia 29.04.2025 r. sygn. akt II OSK 2346/22, CBOSA).

„Istotą postępowania w trybie art. 155 jest sprawdzenie, czy w ustalonym stanie faktycznym i prawnym istnieją szczególne przesłanki, które przemawiałyby za uchyleniem lub zmianą decyzji ostatecznej. Prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 uwarunkowana jest zatem prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem tych samych stron. Postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej ostatecznym rozstrzygnięciem (wyrok NSA z 5.01.2007 r., I OSK 586/06, LEX nr 320845); zob. także wyrok NSA z 25.11.2010 r., II OSK 1810/09, LEX nr 746810, w którym stwierdzono, że celem postępowania prowadzonego w trybie art. 155 jest ustalenie zaistnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie. Nie zmierza ono do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy już ostatecznie zakończonej. W żadnym razie nie można w tym trybie rozszerzać zakresu sprawy administracyjnej. Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 może być dokonana tylko w granicach stanu faktycznego sprawy „pierwotnej”, w oparciu o materiał dowodowy

zgromadzony do tej pory.” (A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. IX, Warszawa 2026, art. 155).

Zasadniczy dla niniejszej sprawy problem dotyczy tego, czy zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. jest dopuszczalna, jeśli prowadzi do zmiany stron postępowania w stosunku do stanu ukształtowanego decyzją podlegającą zmianie.

Wynika to z tego, że kluczową przesłanką do zastosowania art. 155 k.p.a. jest tożsamość sprawy administracyjnej w kontekście podmiotowym i przedmiotowym. Rozważenie możliwości stosowania trybu przewidzianego w art. 155 wymaga uprzedniego ustalenia, czy w konkretnym przypadku występuje tożsamość sprawy administracyjnej w znaczeniu materialnym. Przez tożsamość elementów podmiotowych należy rozumieć zbieżność podmiotu będącego adresatem praw lub obowiązków. Z kolei przez tożsamość przedmiotową - zbieżność treści tych praw i obowiązków oraz ich podstawy prawnej i faktycznej (tak uchyłała 7 sędziów NSA w Warszawie z 27 czerwca 2000 r., FPS 12/99, ONSA 2001, nr 1, poz. 7).

W uchwale składu siedmiu sędziów Naczelny Sąd Administracyjny z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie sygn. akt II GPS 2/09, dokonał aktualnie wiążącej wykładni tożsamości sprawy na tle art. 155 k.p.a. W uchwale sąd wskazuje, „że znaczenie dla ustalenia zachowania tożsamości sprawy będą miały jedynie przekształcenia faktów prawnie istotnych. Natomiast „Elementy prawnie obojętne, niewpływające w niczym na załatwienie sprawy, powinny być pominięte w ocenie tożsamości sprawy” (por. J. Borkowski [w:] B. Adamiak, J. Borkowski Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz Warszawa 2008 s. 764). Należy więc uznać, że gdy nowe fakty, w świetle norm prawa materialnego, mogą stanowić podstawę powstania nowej sprawy, tożsamość sprawy nie wystąpi. Tytułem przykładu można wskazać na zmianę takich elementów stanu faktycznego jak prawnie istotne przymioty strony, której przyznano określone uprawnienia, co z reguły, oznacza powstanie nowej, wymagającej rozstrzygnięcia sprawy (np. o cofnięcie uprawnienia). (...) W wypadku stosowania art. 155 k.p.a. regułą jest, że to właśnie zmiana okoliczności faktycznych następująca po skonkretyzowaniu uprawnień lub obowiązków strony, uzasadnia skorzystanie z instytucji zmiany (uchylenia) decyzji. W związku z tym należało uznać, że jeżeli wspomniana zmiana zachodzi w ramach jednego stosunku administracyjnoprawnego to tożsamość sprawy nie zostaje naruszona. (...) Podsumowując stwierdzić należy, że dopóki mamy do czynienia z tymi samymi prawami i obowiązkami, tych samych podmiotów, ukształtowanymi obowiązującą decyzją, tym samym lub zachowującym ciągłość regulacji stanem prawnym i niezmiennym w kwestiach prawnie istotnych stanem faktycznym, dopóty można mówić o istnieniu tożsamości sprawy administracyjnej w znaczeniu materialnoprawnym.” W przedmiotowej uchwale zwrócono

uwagę na fakty istotnie prawnie, która mają znaczenie dla tożsamości sprawy administracyjnej na tle art. 155 k.p.a. (Uchwała składu siedmiu sędziów NSA z 3.11.2009 r. sygn. akt II GPS 2/09 CBOSA). Jednym z tych faktów istotnie prawnych jest tożsamość stron ukształtowanych obowiązującą decyzją. Wobec powyższego nowa decyzja nie może zostać skierowana do podmiotu, który nie był adresatem weryfikowanej decyzji, ponieważ to stanowi „fakt prawnie istotny”.

Nie ma żadnych racjonalnych powodów aby powyższa uchwała nie była stosowana na tle spraw dekretowych, ponieważ po pierwsze jest to jak każde inne ogólne postępowanie administracyjne oparte na zasadach określonych w k.p.a. Ponadto z uchwał abstrakcyjnych wynika moc ogólnie wiążąca. Istota owej mocy ogólnie wiążącej uchwał (zgodnie z art. 269 p.p.s.a) sprowadza się do tego, że stanowisko zajęte w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego wiąże pośrednio wszystkie składy orzekające sądów administracyjnych, ale także organy administracji publicznej. Dopóki więc nie nastąpi zmiana tego stanowiska, dopóty sądy administracyjne oraz organy powinny je respektować (A. Kabat [w:] B. Dauter, M. Niezgódka-Medek, A. Kabat, *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, wyd. IX, Warszawa 2024, LEX, art. 269.)

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I OSK 1544/10 wyjaśnił, że „przedmiotem postępowania zmieniającego jest decyzja ostateczna, dlatego stroną tego postępowania jest tylko ten, czyjego interesu prawnego dotyczyło postępowanie zakończone tą decyzją, nie zaś każdy, kto ma interes prawny, aby doszło do zmiany ostatecznej decyzji. Wynika to z faktu, że krąg uczestników postępowania został ustalony już w postępowaniu pierwotnym i pomiędzy nimi następuje zmiana. Zmiana podmiotowa stron postępowania wychodzi zatem poza zakres uprawnień organu wynikających z art. 155 k.p.a. i tym samym jest niedopuszczalna.” (Wyrok NSA z 26 listopada 2010 r., I OSK 1544/10, LEX nr 745078).

Akcentowana kwestia była również przedmiotem analiz literatury przedmiotu: „W orzecznictwie przyjmuje się niezmiennie, że nie jest dopuszczalna zmiana strony w trybie art. 155 KPA, nawet za jej wyraźną zgodą. Innymi słowy, nie jest dopuszczalne co do zasady przeniesienie praw i obowiązków nałożonych decyzją na inny podmiot. Z kwestią tą łączy się nieodzownie istotne w praktyce zagadnienie prawnej dopuszczalności "zbywalności" uprawnień z decyzji. Należy wskazać, że istnieją w polskim ustawodawstwie takie regulacje prawne, które przewidują możliwość zmiany podmiotu praw wynikających z decyzji administracyjnych. Tytułem przykładu można wskazać art. 494 § 2 KSH, zgodnie z którym na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą z dniem połączenia w szczególności zezwolenia,

koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej. Przepis ten ustanawia zatem tzw. zasadę sukcesji generalnej w odniesieniu do uprawnień i obowiązków publicznoprawnych. Należy też wskazać, że omawiany przepis wymienia jedynie przykładowe postaci aktów administracyjnych podlegających sukcesji administracyjnoprawnej. Jednocześnie, zgodnie z utrwaloną linią orzeczniczą, w trybie art. 155 KPA nie istnieje możliwość cesji uprawnień zawartych w decyzji administracyjnej wydanej dla jednego podmiotu na rzecz innego podmiotu. Jak wskazują sądy administracyjne, w trybie art. 155 KPA możliwa jest jedynie zmiana w zakresie przedmiotu decyzji, niedopuszczalna jest natomiast zmiana podmiotu decyzji (tak m.in. wyr. WSA w Warszawie z 1.6.2007 r., VII SA/Wa 367/07, Legalis, J. Małanowski [w:] R. Hauser, M. Wierzbowski (red), *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, wyd. 8, 2023, art. 155).

W tym kontekście wyszczególnienia wymagają trafne zapatrywania wyartykułowane w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 13 marca 2015 r. sygn. akt I OSK 1667/13 zgodnie z którym „Decyzja w sprawie ustanowienia użytkowania wieczystego części gruntu i jednocześnie odmowy ustanowienia tego prawa do innej części gruntu wynika, jak słusznie zauważył Sąd I instancji ze ściśle określonych przesłanek ustawowych i nie pozostawia organowi luzu decyzyjnego. Nabycie następcze w drodze postępowania o stwierdzenie nabycia spadku nie miało związku z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Nie ma w tej sprawie miejsca zatem na uznanie administracyjne i stąd tryb przewidziany w art. 154 kpa nie może służyć uchyleniu lub zmianie decyzji odmawiającej ustanowienia użytkowania wieczystego.” (Wyrok NSA z 13 marca 2015 r., I OSK 1667/13, portal orzeczeń sądów administracyjnych).

W postępowaniu wszczętym na podstawie art. 155 k.p.a. musi zatem uczestniczyć strona, która brała udział w postępowaniu pierwotnym. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że prawa i obowiązki administracyjne są, co do zasady, nieprzenoszalne. Jest to zatem reguła odwrotna od obowiązującej w prawie cywilnym, w którym, zasadniczo, możliwa jest zmiana podmiotu praw i obowiązków cywilnoprawnych. Aby prawa i obowiązki administracyjne mogły przejść na inną osobę, musi to zostać przewidziane w przepisie szczególnym.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniająca decyzję tego organu z dnia 30 stycznia 2012 r. nr 50/GK/DW/2012 rozstrzygnęła inną (nową) sprawę administracyjną w znaczeniu podmiotowym, w trybie do tego nieprzewidzianym.

Prezydent m.st. Warszawy wskazał, iż podstawą do zmiany decyzji była okoliczność zbycia połowy praw z decyzji nr 50/GK/DW/2012 oraz połowy przysługujących roszczeń wynikających z art. 7 dekretu warszawskiego przez A¹ K¹ na rzecz A² K². Stroną decyzji pierwotnej był jedynie A¹ K¹. Natomiast stroną decyzji zmieniającej byli A¹ K¹ oraz A² K². Zatem organ wydając decyzję zmieniającą ustanowił prawo użytkowania wieczystego dodatkowo na rzecz nowego podmiotu. Doszło zatem do sytuacji, w której organ w decyzji zmieniającej ustalił inny krąg uczestników postępowania niż ten, który został ustalony już w postępowaniu pierwotnym. Jak wyżej wyjaśniono, taka zmiana stron postępowania jest niedopuszczalna w trybie art. 155 k.p.a. Krąg uczestników postępowania został już bowiem ustalony w postępowaniu pierwotnym, tj. dekretem. Instytucja uregulowana w art. 155 k.p.a. nie może bowiem służyć do przeniesienia na inny podmiot prawa lub obowiązku określonego w pierwotnej, ostatecznej decyzji (zob. P. M. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz aktualizowany, teza 14, System Informacji Prawnej LEX 2025 i powołane tam orzecznictwo. Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok z dnia 13 marca 2025 r., I OSK 636/23, wyrok z dnia 13 marca 2025 r. I OSK 2457/22, wyrok z dnia 15 stycznia 2025 r., I OSK 1903/22) możliwość zastosowania trybu szczególnego przewidzianego w art. 155 kpa wymaga prowadzenia postępowania z udziałem tych samych stron zmienianej decyzji. Skoro przedmiotem postępowania zmieniającego jest decyzja ostateczna, to stroną tego postępowania może być tylko ten podmiot, którego interesu prawnego dotyczyło postępowanie zakończone tą decyzją, a nie każdy, kto ma w tym jakikolwiek interes, by zmieniono decyzję ostateczną. Krąg uczestników postępowania został już bowiem ustalony w postępowaniu pierwotnym, tj. dekretem. Nie jest zatem dopuszczalna zmiana podmiotowa stron tego postępowania w procedurze określonej w art. 155 kpa. W konsekwencji decyzja wydawana na podstawie tego przepisu nie może zostać skierowana do podmiotu, który nie był adresatem decyzji zmienianej (uchylanej).

Powyższe powoduje, że w przypadku kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 12 lutego 2013 r., zmieniającej decyzję tegoż organu z 30 stycznia 2012 r. w zakresie podmiotowym, w trybie art. 155 k.p.a., mamy do czynienia z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.), bowiem w decyzji dokonano niedopuszczalnej zmiany podmiotu decyzji.

W następnej kolejności rozważenia wymagało, czy przepisy szczególne nie sprzeciwiały się uchyleniu lub zmianie decyzji. W tym kontekście należy odwołać się również do przepisów regulujących kwestię stron postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu

warszawskiego. Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995, sygn. akt I SA 1326/93).

W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści: dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wnioski o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Art. 28 k.p.a. nie wypowiada się przy tym wprost na temat skutków różnego rodzaju zdarzeń o charakterze cywilnoprawnym, w tym skutków umów na możliwość przypisania danemu podmiotowi statutu strony postępowania administracyjnego. W kwestii tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 30 czerwca 2022 r., sygn. I OPS 1/22. W orzeczeniu tym wskazano, że „W przestrzeni prawa administracyjnego (...), normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Stosunki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. (...). Aksjologia prawa administracyjnego potwierdza (...), że źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. (...) Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego.”.

Z kolei w uchwale z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I OPS 1/23, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził że „dekret warszawski jest (...) aktem ze sfery prawa publicznego a normatywny cel i charakter uprawnienia do uzyskania prawa do gruntu odebranego tym dekretem jest dokonywany w publicznoprawnym (administracyjnym) trybie postępowania (...). Sfera normotwórcza, przedmiot i podmiotowość prawa administracyjnego mogą być (...) kształtowane normami prawa cywilnego tylko wtedy, gdy istnieje wyraźna norma prawna dopuszczająca taką modyfikację. Brak takiej normy wyklucza możliwość oddziaływania prawa cywilnego i czynności cywilnoprawnych na kształt stosunku administracyjnoprawnego w jakimkolwiek zakresie (...).” Wskazano przy tym, że „Przepisy dekretu warszawskiego nie

kreowały normy materialnoprawnej, przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interes prawny w postępowaniu administracyjnym, prowadzonym na podstawie tego dekretu w celu przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy (...) nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej, prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować, ustawowo określonego, podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy”. Stwierdzono również, że „Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przez przyznanie im praw określonych w tym akcie, to podmioty te nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia. Należy odróżnić dopuszczalność wyrażania swojej woli w umowach cywilnoprawnych (...) od niedopuszczalności przypisywania takim umowom skutków modyfikujących normatywny aspekt podmiotowy uprawnienia określonego w dekrete warszawskim w procedurze administracyjnej”.

W wyroku z dnia 22 października 2024 r., sygn. akt I OSK 1055/20, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że przyznanie praw określonych w dekrete warszawskim mogło nastąpić tylko na rzecz dotychczasowego właściciela gruntu oraz jego spadkobierców. Z tego też powodu, nie można było umów, na podstawie których przenoszono roszczenia o ich przyznanie na osoby trzecie, uznawać za skuteczną podstawę przyznania im praw mocą decyzji wydawanej na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego. Tego rodzaju praktyka stanowiła rażące naruszenie prawa - w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. - w postaci: art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. Analogiczne stanowisko wyrażono również w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r., o sygn. akt: I OSK 2034/20, I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20, a także w dwóch wyrokach tego Sądu z dnia 6 października 2022 r., o sygn. akt: I OSK 999/21 i I OSK 1578/21 oraz z dnia 7 lutego 2023 r., o sygn. akt: I OSK 1180/21 i I OSK 1363/21. Tożsamy pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 stycznia 2025 r. sygn. akt: I OSK 2363/21 oraz w wyroku z dnia 10 września 2025 r. sygn. akt I OSK 1889/22.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 marca 2025 r. sygn. akt: I OSK 636/23 wskazał, że z chwilą nabycia wierzytelności z art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego na podstawie umowy cywilnoprawnej, wnioskodawcy nie stali się stroną postępowania repywatyzacyjnego, ponieważ nie mogli zostać uznani za następców prawnych

przeddekretowego właściciela gruntu w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu. W konsekwencji wnioskodawcy nie legitymowali się interesem prawnym niezbędnym do uznania ich za stronę postępowania także w sprawie zmiany decyzji dekretowej w trybie art. 155 k.p.a., a więc nie mogli zostać wpisani w tej decyzji w miejsce jej pierwotnych beneficjentów.

W ocenie Komisji przepis szczególny, tj. art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. sprzeciwiały się uchyleniu lub zmianie decyzji w trybie art. 155 k.p.a.

W konsekwencji stwierdzić należy w niniejszej sprawie, że organ w decyzji zmieniającej błędnie uznał za stronę postępowania podmiot, któremu nie przysługiwał interes prawny do bycia stroną postępowania administracyjnego. Jako podstawę do zmiany decyzji organ uznał umowę sprzedaży praw z decyzji pierwotnej nr 50/GK/DW/2012 oraz roszczeń z art. 7 dekretu warszawskiego zawartą pomiędzy A K i A K. Jednakże, w ocenie Komisji A K nie mogła wywodzić statusu strony z faktu zawarcia ww. umowy nabycia praw i roszczeń do przedmiotowej nieruchomości. Umowa ta nie wywołała skutków w sferze prawa administracyjnego. Było to zdarzenie prawne mieszczące się w ramach prawa cywilnego i jako takie, nie mogło ono stanowić podstawy przeniesienia roszczenia dekretowego. Jednocześnie nie była ona następcą prawnym właścicieli hipotecznych przedmiotowej nieruchomości.

Reasumując, należy z całą stanowczością stwierdzić, że wywodzenie statusu strony postępowania administracyjnego z nabytych roszczeń nie pozostaje w zgodzie z obowiązującym prawem, w zakresie uprawnień z art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., dlatego też w przedmiotowej sprawie przepis szczególny w postaci art. 7 ust. 2 dekretu sprzeciwiał się uwzględnieniu wniosku o zmianę decyzji.

Kolejnym argumentem świadczącym o tym, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną jest okoliczność niezbadania interesu społecznego lub słusznego interesu strony.

Zgodnie z art. 155 k.p.a., zmiana (uchylenie) decyzji ostatecznej jest dopuszczalna, gdy przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Wszystkie okoliczności warunkujące możliwość modyfikacji decyzji na podstawie wskazanego przepisu prawa mają równorzędny charakter, zatem wszystkie powinny zostać zweryfikowane przez organ administracji. (NSA wyrok z dnia 13 marca 2025 r., I OSK 2457/22).

Tymczasem z treści uzasadnienia kontrolowanej decyzji zmieniającej wynika, iż organ w ogóle nie wypowiedział się co do tego, by w rozpatrywanej sprawie za zmianą decyzji dekretowej przemawiał interes społeczny lub słuszny interes strony (ten ostatni rozumiany jako interes stron decyzji zmienianej, a nie interes wnioskodawców). Organ w uzasadnieniu decyzji

zmieniającej poprzestał na zdawkowym stwierdzeniu „iż interes strony postępowania przemawia za zmianę decyzji nr 50/GK/DW/2012 (...) oraz kumulatywnie zostały spełnione pozostałe przesłanki statuowane w treści art. 155 k.p.a.”. Tym samym organ nie przeprowadził szczegółowej analizy przesłanek słusznego interesu strony i interesu społecznego.

Zaznaczyć trzeba, że art. 155 k.p.a. odnosi się do słusznego interesu stron, a nie jakiegokolwiek interesu. „Kierunkowe dyrektywy wyboru konsekwencji prawnych wyrażone w art. 155 k.p.a. przez obowiązek uwzględnienia wymagań „interesu społecznego” lub „słusznego interesu strony”, jak też konieczność kierowania się zasadą ogólną art. 7 k.p.a. wyważania racji obu tych interesów, powodują, że organ administracji publicznej działa w ramach ograniczonego uznania administracyjnego. Nie oznacza to jednak, że organ administracji publicznej zostaje całkowicie pozbawiony sfery uznania przy stosowaniu art. 155 i jego decyzja należy do kategorii związanych. Nie jest to pełne swobodne uznanie, jest ono ograniczone, ale istnieje, to organ ocenia, czy powinien wzruszyć decyzję, czy pozostawić ją w obrocie prawnym bez zmian.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2024). Organ orzekając w sferze uznania administracyjnego winien jednak uzasadnić motywy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia i to w sposób wnikliwy i przekonujący, pozwalający na odtworzenie toku rozumowania organu. W przedmiotowej decyzji uzasadnienia takiego zabrakło.

Wydanie decyzji zmieniającej wyłącznie ze względu na interes strony, bez analizy jego słuszności oraz bez oceny jego relacji do interesu społecznego, jest w oczywisty sposób sprzeczne z jednoznacznym brzmieniem art. 155 k.p.a. Decyzja wydana w takich okolicznościach nie może być zaakceptowana jako rozstrzygnięcie wydane przez organy praworządne państwa, ponieważ wola strony postępowania nie może stanowić wyłącznej przesłanki zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej (wyrok NSA z dnia 17 kwietnia 2024 r., I OSK 1706/21).

W niniejszej sprawie na przeszkodzie zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a. stał słuszny interes strony, tj. dawnych właścicieli nieruchomości. Decyzja zmieniająca realizowała cel nabywców praw i roszczeń. Uzyskanie decyzji zmieniającej miało zaktualizować krąg uprawnionych z decyzji i doprowadzić w ten sposób do sprawnego zawarcia umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego. Słuszny interes strony, o którym mowa w art. 155 k.p.a. powinien być rozumiany jako zobiektywizowana, realnie istniejąca potrzeba ochrony prawnej, wynikający z prawa materialnego. Pojęcie słusznego interesu strony, odnosić należy przede wszystkim do interesu pozostającego w zgodzie z obowiązującym prawem. Tymczasem nabycie roszczeń, nie pozostaje w zgodzie z obowiązującym prawem w zakresie uprawnień z

art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. dlatego też w przedmiotowej sprawie przepis szczególny w postaci art. 7 ust. 2 dekretu sprzeciwiał się uwzględnieniu wniosku. Zastosowanie do podmiotowej zmiany stron trybu przewidzianego w art. 155 k.p.a. było nieprawidłowe, skoro art. 7 dekretu warszawskiego nie przyznaje samoistnie każdoczesnemu następcy prawnemu dotychczasowych właścicieli roszczenie o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

Jednocześnie Komisja zauważa, że w podstawach prawnych kontrolowanej decyzji powołany został art. 62 k.p.a., zgodnie z którym w sprawach, w których prawa lub obowiązki stron wynikają z tego samego stanu faktycznego oraz z tej samej podstawy prawnej i w których właściwy jest ten sam organ administracji publicznej, można wszcząć i prowadzić jedno postępowanie dotyczące więcej niż jednej strony.

Art. 62 k.p.a. umożliwia łączne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie w jednym postępowaniu kilku odrębnych co do przedmiotu spraw administracyjnych przy spełnieniu następujących warunków:

- 1) prawa lub obowiązki stron wynikają z "tego samego" stanu faktycznego (tzn. w różnych sprawach stan faktyczny jest taki sam);
- 2) dla praw lub obowiązków stron istnieje "ta sama" podstawa prawna (tzn. podstawą nawiązania stosunków materialnoprawnych jest ta sama norma prawna);
- 3) we wszystkich sprawach właściwy (rzeczowo i miejscowo) jest ten sam organ administracji publicznej (chodzi o właściwość zarówno rzeczową, jak i miejscową). (por. A. Matan, Komentarz do art. 62 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex, A. Wróbel, Komentarz do art. 62 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2013).

Organ nie uzasadnił z jakich przyczyn art. 62 k.p.a. znalazł zastosowanie w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 155 k.p.a. Podkreślenia wymaga, że zdecydowanie się na powołanie tejże podstawy prawnej determinuje ustosunkowanie się do tej kwestii w treści uzasadnienia decyzji, aby strona postępowania nie miała wątpliwości co do czynności podejmowanych przez organ i motywów takiego zachowania. Czyni to zadość zasadom ogólnym k.p.a. (m.in. art. 8 k.p.a. wzbudzanie zaufanie obywateli).

Przepis art. 62 k.p.a. nie ma zastosowania w sprawie, w której ma się do czynienia z wielością stron w jednym postępowaniu (sprawie), nie zaś z wielością spraw (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt II GSK 576/11, Lex nr 1219042).

Organ jest zobowiązany do kształtowania podmiotowych granic postępowania zarówno w chwili jego wszczęcia, jak i w jego toku. Ustalenie, kto może być współuczestnikiem w postępowaniu administracyjnym, a także określenie wzajemnych relacji między poszczególnymi

współuczestnikami jest rozwiązywane zasadniczo na podstawie przepisów materialnego prawa administracyjnego, a także przepisów prawa materialnego innych dziedzin prawa (zob. m.in. wyrok NSA z dnia 2 lipca 1998 r., IV SA 1306/96, LEX nr 45158; wyrok NSA z dnia 30 czerwca 1999 r., IV SA 629/97, LEX nr 47855; wyrok NSA z dnia 28 września 2009 r., II GSK 62/09, CBOSA; wyrok NSA z dnia 26 marca 2013 r., II GSK 27/12, CBOSA; wyrok WSA z dnia 11 kwietnia 2018 r., II SA/Ld 127/18, CBOSA).

Organ administracji nie może poprzestać na twierdzeniach wnioskodawcy co do kręgu osób zainteresowanych w sprawie, ale jest zobowiązany dokonać z urzędu stosownych ustaleń (por. wyrok NSA z dnia 26 czerwca 1998 r., I SA/Lu 684/97, LEX nr 34726). Źródłem współuczestnictwa w danej kategorii spraw może być wyraźny przepis prawa.

W związku z powyższym należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do zastosowania art. 62 w zw. z art. 155 k.p.a. ponieważ:

- 1) prawa lub obowiązki podmiotów wskazanych w decyzji NIE wynikają z "tego samego" stanu faktycznego, ponieważ A < nie była stroną postępowania w pierwotnej sprawie, a ustalenie stron postępowania stanowi podstawowe ustalenie faktyczne w sprawie administracyjnej;
- 2) dla praw lub obowiązków podmiotów wskazanych w decyzji Prezydenta NIE istnieje "ta sama" podstawa prawna (tzn. podstawą nawiązania stosunków materialnoprawnych jest ta sama norma prawna), ponieważ A K nabyła roszczenie dekretovej po wydaniu decyzji pierwotnej.

Ponadto w związku ze stanowiskiem NSA (uchwała I OPS 1/23), że wywodzenie statusu strony postępowania administracyjnego z nabytych roszczeń nie pozostaje w zgodzie z obowiązującym prawem, w zakresie uprawnień z art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., w przedmiotowej sprawie przyznanie A K statusu współuczestnika postępowania narusza art. 62 k.p.a., nie należy bowiem ona do kręgu podmiotów, którym zostaje przyznany status strony.

Podsumowując, Prezydent m.st. Warszawy, wydając decyzję z 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 - rażąco naruszył art. 155 k.p.a. regulujący tryb nadzwyczajny w zw. z art. 62 k.p.a. i art. 7 ust. 1 i 2 dekretu, ponieważ nie spełniły się łącznie wszystkie przesłanki literalnie wskazane w art. 155 k.p.a. i art. 62 k.p.a., z rażącym pogwałceniem wymogów tożsamości sprawy administracyjnej co do faktów prawnie istotnych w zakresie strony oraz jej interesu prawnego. Powyższe obligowało Komisję do uznania, że weryfikowana decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

W orzecznictwie jak i piśmiennictwie, ukształtował się pogląd, wedle którego przypisanie decyzji wady nieważności w przypadku naruszenia przepisów proceduralnych dopuszczalne jest wyłącznie, gdy naruszenie tych przepisów ma charakter rażący i pozostaje w związku z ostatecznym rozstrzygnięciem sprawy. W odniesieniu do tych przepisów można by zatem mówić o rażącym ich naruszeniu wówczas, gdy w sposób nie budzący wątpliwości, a więc oczywisty, nie zastosowano by ich w trakcie prowadzonego postępowania lub zastosowano by je oczywiście nieprawidłowo. Naruszenie prawa procesowego w sposób rażący to takie naruszenie, które prowadzić musi do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia z tego właśnie powodu, musi przekładać się bezpośrednio na treść decyzji i musi w niej tkwić (tak wyrok NSA z dnia 13 października 2016 r., II OSK 3347/14, LEX nr 2169138).

W ocenie Komisji w sposób nie budzący wątpliwości, w sposób oczywisty, w świetle ugruntowanej i jednolitej ww. wykładni orzeczniczej sądów administracyjnych art. 155 k.p.a., w przedmiotowej sprawie tryb z art. 155 k.p.a. w zw. z art. 62 k.p.a. w trakcie prowadzonego postępowania przed Prezydentem zastosowano oczywiście nieprawidłowo. W konsekwencji to rażące naruszenie prawa, doprowadziło do podjęcia wadliwego rozstrzygnięcia o ukształtowaniu praw i obowiązków podmiotu nieuprawnionego, co bezpośrednio przełożyło się na treść decyzji i ta wada tkwi w samej decyzji, dlatego jest nieważna.

4. Brak nieodwracalnych skutków prawnych

Kontrolowana decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (tak B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja stwierdziła, że po wydaniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 12 lutego 2013 r. nr 44/GK/DW/2013 zmieniającej

decyzję tegoż organu z 30 stycznia 2012 r. 50/GK/DW/2013 nie miały miejsca zdarzenia prawne, które doprowadziły do nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

Przedmiotowa decyzja reprivatyzacyjna Prezydenta m.st. Warszawy nie została wykonana zawarciem umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

Aktualnie w dziale II księgi wieczystej prowadzonej dla działki nr ew. 35/2 prawo własności ujawnione jest na rzecz M. W. Beneficjenci nie figurują jako właściciele ani użytkownicy wieczystości.

W konsekwencji, w ocenie Komisji, nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne, gdyż nie doszło do zawarcia umowy użytkowania wieczystego między gminą a osobą uprawnioną z decyzji w formie aktu notarialnego.

IV. Strony postępowania

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Jako strony postępowania przyjęto beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 12 lutego 2013 r. A. K. oraz spadkobierców beneficjentki tej decyzji A. M. K. tj: K. Z. i K. E. M. S. K. M. B. i M.

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy.

Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. W. reprezentowane przez P. m.st. W.

V. Konkluzja

Mając na uwadze wyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa), za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935 i 1685 oraz z 2025 r. poz. 769, dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) wysłane na adres do doręczeń elektronicznych organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał dowód otrzymania, o którym mowa w art. 41 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych;
- 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym;
- 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej;
- 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku;
- 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366 z późn. zm.) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016–2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 zł (dwieście złotych)

– zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.).

Zgodnie z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona

powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

